لیاقت مردم مشهد، سالن‌های بیشتر و بهتر است

الهام ظریفیان

گزارش روز

ترافیک نمایش‌هایی که پشت در سالن‌های تئاتر در انتظار به سر می‌برند، باعث شده است تئاترهای متعددی هر شب در سانس‌های مختلف روی صحنه بروند. این موضوع از سویی نشان دهنده رشد تئاتر مشهد به دلیل افزایش آثار روی صحنه است و از سویی بار دیگر کمبود شدید زیرساخت‌های تئاتر را در دومین و پرجمعیت‌ترین کلان شهر کشور یادآوری می‌کند. در گزارش زیر، ما مطابق روال معمول این صفحه به سراغ سه کارگردان حاضر در این شب‌های تئاتر مشهد رفته‌ایم و درباره آثارشان و اوضاع واحوال تئاتر گفت‌وگو کرده‌ایم.

نمایش «لاواندر»

نمایش «نگاهمان می‌کنید»

نمایش «کمپانی فیلم سازی آقای داتان»

تئاتر مشهد از کمبود زیرساخت رنج می‌برد

مسعود عقلی که از سال ۸۰ در حوزه تئاتر مشهد فعالیت می‌کند، این شب‌های مشهد با نمایش «کمپانی فیلم سازی آقای داتان» روی صحنه حضور دارد. عقلی در دهه ۹۰ نمایش‌هایی مانند «بـــوف»، «رســـوب»، «درخـــشش صبحگاهی سیاره ناهید» و «پزشک نازنین» را نوشته و کارگردانی کرده و در نمایش‌هایی مانند «تاریکی»، «سندرم پای بی‌قرار» و «یتیم خانه فونیکس» بازی کرده است.

به گفته عقلی، «کمپانی فیلم سازی آقـای داتـان» اولین تولید خانه تئاتر کوهستان است که از تلفیقی از هنرجویان بازیگری و بازیگران حرفه‌ای مشهد بهره می‌برد. او در این باره می‌گوید: معمولا کارهای هنرجویی با حضور هنرجوها اجرا می‌شود و به همین دلیل شاید از دید برخی مخاطبان، سطح کیفی مناسبی نداشته باشند. من خواستم با دید حرفه‌ای‌تری به موضوع نگاه کنم؛ به همین دلیل درکنار هنرجوها از بازیگران حرفه‌ای هم بهره بردم ولی اسم کار هنرجویی روی آن نگذاشتم؛ چون این کار جزو آثاری از من است که بدون هیچ پسوند یا پیشوند هنرجویی در کارنامه کاری ام قرار می‌گیرد.

نمایش «کمپانی فیلم سازی آقای داتان» یکی از معدود آثار چند سال اخیر تئاتر مشهد است که در ژانر جنایی قرار دارد. عقلی درباره علت انتخاب این ژانر می‌گوید: این ژانر همیشه برایم جذاب بوده‌است. از سال ۹۶ علاقه داشتم این قصه را کار کنم و الان فرصت دست داد که سراغ آن بروم. داستان درباره یک قتل مشکوک در یک کمپانی فیلم سازی است. یک کارآگاه وارد قصه می‌شود تا کشف کند قاتل کیست. این لایه رویی ماجراست و لایه‌های زیرین داستان را مخاطب خود کشف می‌کند. داستان این نمایش که رسانه و نظام سرمایه داری مرتبط با آن را به نقد می‌کشد، در فضای جامعه ایرانی نمی‌گذرد و مربوط به دهه‌های ۷۰ و ۸۰ جامعه آمریکایی است. عقلی که خود این نمایشنامه را نوشته است، در این باره توضیح می‌دهد: به این دلیل چنین فضایی را برای نمایش انتخاب کردم که بستری است که قصه در آن اتفاق می‌افتد؛ یعنی بستر تولد رسانه در دهه‌های ۷۰ و ۸۰ میلادی در آمریکا. البته آسیب‌های رسانه به عنوان یک ابرقدرت تبلیغاتی و مسائل پشت پرده آن مختص جامعه آمریکا نیست و مفهومی جهان شمول است. اما چون زادگاه و تولد رسانه در آن جامعه و در آن برهه زمانی است، آن فضا را انتخاب کردم. این با فضای فعلی جامعه ما نیز قرابت دارد؛ چون ما نیز جامعه مصرف‌گرایی هستیم. تبلیغات و رسانه در جامعه ما نیز کارکرد دارد و هرقدر می‌گذرد، مسائل آن پررنگ‌تر می‌شود؛ چنان‌که همه ما تأثیر آن را در زندگی روزمره‌مان به طور کامل حس می‌کنیم. من فکر می‌کنم هرکه نمایش ما را ببیند، اذعان کند که نمایش می‌تواند با قسمتی از زندگی او قرابت داشته باشد.

او درباره وضعیت تئاتر مشهد نیز می‌گوید: تئاتر در همه جای جهان تولیدکننده فرهنگ است و مصرف‌کننده نیست. هرقدر بیشتر به تئاتر اهمیت داده شود، از آن طرف نقشش در جامعه پررنگ‌تر می‌شود. می‌گوید اگر وارد کشور جدیدی شوید و بخواهید سطح فرهنگ مردم آن کشور را ببینید، اول باید بروید یک تئاتر را در آنجا ببینید. تئاتر مشهد همیشه جزو تئاترهای پیشرو بوده است. اما در چند سال اخیر به دلیل پاره‌ای اتفاقات، کسانی که حرفی برای گفتن داشته و تولیدکننده فرهنگ بوده‌اند، کمی عقب نشینی کرده‌اند. شاید از این فضا ناامید شده‌اند، ولی تئاتر کار خودش را می‌کند. نسل‌های جوان‌تر آمده‌اند که البته نیاز به آموزش دارند. او می‌افزاید: از نظر کیفیت اگر تئاتر مشهد را با ۱۰ سال پیش مقایسه کنیم، شاید عقب‌گردی داشته باشیم. بسیاری از آدم‌هایی که به تعداد زیاد در این سال‌ها وارد تئاتر مشهد شده‌اند، آموزش مناسبی ندیده‌اند. این می‌تواند صدمه زننده باشد. برخی مشکلات در تئاتر مشهد در کوتاه مدت حل شدنی نیستند، اما مهم‌ترین مشکلاتی که حل شدنی‌اند، نبود زیرساخت مانند سالن تئاتر است. مخاطبان فعلی تئاتر مشهد خیلی بیشتر از ظرفیت سالن‌های آن هستند. سالنی که اداره فرهنگ وارشاد اسلامی در اختیار دارد، فرسوده شده است و مناسب اجرای تئاتر نیست. شهرداری هم پروژه تئاتر شهر را رها کرده است. سالن خصوصی ایجاد کردن هم، مستلزم هزینه‌های گزافی است که از عهده بسیاری برنمی‌آید. کمبود سالن تئاتر در مشهد به شدت احساس می‌شود، درحالی که لیاقت مردم این شهر، سالن‌های تئاتر بیشتر و بهتر است.

■ ابزورد و نقد مدرنیته

«لاواندر» نام نمایشی است که هرشب ساعت ۱۷:۱۵ در تماشاخانه استاد لطفی در پردیس تئاتر مستقل روی صحنه می‌رود. ایمان لقمانی، کارگردان این نمایش، از سال ۱۳۹۷ فعالیت خود را در تئاتر مشهد آغاز کرده است و اینک در چهارمین تجربه کارگردانی‌اش متنی از مجموعه نمایشنامه‌های کوتاه اوژن یونسکو را روی صحنه برده است. او برای این اجرا تغییرات کوچکی در متن اعمال کرده است تا متناسب با جامعه فعلی ایران درآید. داستان در اتاق انتظار یک مطب دکتر می‌گذرد و گفت‌وگوی بیمارانی راکه منتظر رسیدن دکتر هستند، به نمایش می‌گذارد؛ البته دکتر نمی‌آید.

«لاواندر» یک نمایش کمدی با ساختار ابزورد است. لقمانی در توضیح این ساختار می‌گوید: ابزورد یک فلسفه مبتنی بر پوچی است که بعد از جنگ جهانی دوم در اروپا نمود زیادی پیدا کرد. بعد از جنگ، مردمی که فجایع انسانی را دیده بودند، گویی از احساس تهی شده بودند و هیچ انگیزه‌ای برای زندگی کردن نداشتند، بنابراین آن‌ها زندگی را کاملا پوچ می‌دیدند. پس از آن فلسفه‌ای به نام اگزیستانسیالیست می‌آید و می‌گوید زندگی اگر پوچ است، همین لحظه است، پس بهتر است همین لحظه را زندگی کنیم و از آن لذت ببریم. درواقع اگزیستانسیالیست راهکاری برای فلسفه ابزورد است.

او با بیان اینکه جامعه ما هنوز به طول کامل مدرن نشده‌است اما تاحدی در حال حرکت به سمت فلسفه ابزورد است، می‌افزاید: در آدم‌های اطرافمان زیاد می‌بینم که به سمت پوچی می‌روند؛ برای مثال در فضای مجازی و شبکه‌های اجتماعی هرچه محتوایی مسخره‌تر و احمقانه‌تر باشد، بیشتر پسندیده می‌شود. احساس کردم وقتش است یک کار ابزورد راکه درضمن سرگرم‌کننده هم باشد، اجرا کنم. دوست داشتم ساختار ابزورد را در مشهد امتحان کنم. این ساختار در تئاتر مشهد کمتر به صورت درست استفاده شده است. از این نظر دوست داشتم این ریسک را بکنم که ببینم مخاطب تا چه اندازه می‌تواند با آن ارتباط برقرار کند که به نظرم خوب درآمده است.

این هنرمند می‌گوید: ابزورد چند پارامتر دارد؛ ازجمله تکرار شدن، غیرممکن بودن، ناامیدکننده بودن. ابزورد یک ساختار ایستاست. یعنی از یک نقطه، شروع و در یک نقطه نیز تمام می‌شود. این دو نقطه خیلی شبیه هم هستند ولی بین آن‌ها اتفاقات زیادی می‌افتد. در تئاتر ابزورد درام یا داستانی نداریم. معروف‌ترین نمایشنامه ابزورد «در انتظار گودو» از ساموئل بکت است که در آن افرادی که منتظر گودو هستند، ساعت‌های زیادی همین طور با هم حرف می‌زنند و گودو هم نمی‌آید. پارامتر «تکرار»، یعنی هی حرف زدن و پارامتر «ناامیدکننده» بودن را دارد. یعنی کسی نمی‌آید؛ امیدی به کسی نداشته باش! او در پاسخ به این سؤال که چرا از یک نمایشنامه خارجی استفاده کرده است، توضیح می‌دهد: این پارامترها در نمایشنامه‌های ابزورد خارجی دیده می‌شوند. خیلی نمی‌توان به نمایشنامه‌های ایرانی در این زمینه اکتفا کرد؛ چون اصلا ابزورد مال ایران نیست و مال اروپاست.

لقمانی درباره وضعیت تئاتر مشهد می‌گوید: در حال حاضر در تئاتر مشهد، نمایش‌هایی با بلیت‌های ۵۰۰ و ۶۰۰ هزار تومانی به نمایش درمی‌آید که از تهران می‌آیند و از سلبریتی‌ها و افراد معروف استفاده می‌کنند. عده‌ای این نقد را وارد می‌کنند که این نمایش‌ها عرصه را برای اهالی تئاتر مشهد تنگ می‌کنند؛ البته من ناراضی نیستم و معتقدم وجود این تئاترها موجب ایجاد رقابت و افزایش کیفیت تئاتر مشهد می‌شود.

تئاتر مشهد؛ نیازمند تبلیغات شهری

احسان عبداللهی دیگر هنرمندی است که این روزها اولین تجربه کارگردانی‌اش را با تئاتر «نگاهمان می‌کنند» بر روی صحنه تماشاخانه استاد نوری در حوزه هنری استان برده است. او از سال ۸۷ با تئاتر دانش‌آموزی، فعالیت هنری‌اش را شروع کرد و تا الان سمت‌های مختلفی مانند مدیرصحنه، مدیرتولید و دستیار کارگردان را تجربه کرده است. او سال ۹۹ نیز یک فیلم کوتاه با نام انعکاس را نوشت و کارگردانی کرد که مشابه «نگاهمان می‌کنند»، موضوعش درباره قضاوت کردن آدم‌ها بود. «نگاهمان می‌کنند» متنی به قلم نغمه ثمینی است که درون مایه آن، تأثیرات قضاوت کردن و قضاوت شدن در زندگی و سلامت روان افراد جامعه است؛ نمایشنامه‌ای ملودرام که داستان سه خانواده را که در سه واحد آپارتمان زندگی می‌کنند، به نمایش می‌کشد. عبداللهی با گلایه از فراهم نبودن بستر تبلیغات مناسب برای اهالی تئاتر در مشهد می‌گوید: مارسانه‌ای نداریم. مخاطب را به سالن آوردن، کمی سخت شده است؛ به این دلیل که اطلاع رسانی‌ها درست صورت نمی‌گیرد. خیلی‌ها هنوز خبر ندارند که مشهد، سالن تئاتر دارد. خیلی‌ها اصلا تئاتر را نمی‌شناسند. این یعنی فرهنگ سازی نشده است.

وی می‌افزاید: مسئولان شهر باید فضایی را برای تبلیغات در اختیار ما بگذارند. تئاتر در مشهد هنوز آن قدر اسپانسر ندارد که بتواند از پس چنین هزینه‌های گزافی بربیاید. همه ما در تئاتر مشهد داریم دلی و با مشقت کار می‌سازیم. جز چند سالن عمومی و خصوصی، سالن دیگری نداریم و به همین دلیل نمایش‌ها در ترافیک صحنه می‌مانند. هر شب در یک سالن، سه یا چهار نمایش به اجرا می‌رود و این اصلا درست نیست. من تئاتری مجبورم در آن سالن با هرکیفیتی که ارائه می‌دهد، به اجرا بروم؛ چون سالن دیگری نیست که با آن رقابت کند.

هنر، خنده و وقار

درباره فصل گرم «جوکر» با حضور بانوان

محمد عنبرسوز

گزارش روز

رئالیتی شوی «جوکر» در سال‌های اخیر به یکی از برنامه‌های پربیننده شبکه نمایش خانگی ایران تبدیل شده و مخاطبان زیادی را به خود جذب کرده است. فرمت این برنامه که براساس یک ایده ژاپنی به نام «داکیومنتال» ساخته شده است، مبتنی بر چالشی سرگرم‌کننده و منحصربه فرد است. شرکت‌کنندگان باید در یک فضای بسته تلاش کنند دیگران را بخندانند، درحالی‌که خودشان نباید بخندند. در ایران، «جوکر»، وقتی برای اولین بار به تهیه‌کنندگی احسان علیخانی و با اجرای سیامک انصاری تولید و پخش شد، توانست این فرمت را به شکل بومی و با رعایت قواعد حاکم بر رسانه‌های ایرانی، بازسازی کند. فصل اول این برنامه با استقبال بسیار خوبی مواجه شد و با حضور چهره‌های محبوب کمدی، بینندگان را پای گیرنده‌ها نشاند.

یک اتفاق تازه

فصل دوم «جوکر»، با نام فرعی «طبقه بیست و یک»، تفاوت‌های درخورتوجهی با فصل اول دارد و شاید مهم‌ترین این تفاوت‌ها، تولید شش قسمت از این فصل با حضور بانوان باشد. این شش قسمت توانست بازتاب دهنده رویکرد تازه و موفقیت‌آمیز جوکر باشد، درحالی‌که نخستین بخش از فصل دوم «جوکر»، واکنش‌های چندان مثبتی را از مخاطبان شبکه نمایش خانگی دریافت نکرده بود.

یکی از تغییرات مهمی که در فصل دوم «جوکر» رخ داده است، حضور بانوان در این مسابقه است. این تصمیم نه تنها جسورانه محسوب می‌شود، بلکه از منظر فرامتنی بسیار حساسیت برانگیز نیز به نظر می‌رسد؛ چراکه حضور بانوان در چنین برنامه‌هایی با ملاحظات فرهنگی و عرفی زیادی روبه روست. از مدت‌ها پیش، بحث درباره برگزاری چنین مسابقه‌ای با حضور بانوان مطرح شده بود، اما موانع متعددی باعث به تعویق افتادن آن شده بود. کنجکاوی مردم درباره این برنامه و نحوه اجرای بانوان در چنین محیطی، سبب شد که قسمت‌های مربوط به بانوان در فصل دوم از همان ابتدا توجه زیادی را به خود جلب کند.

کمدی پالایش شده

با شروع این بخش از فصل دوم «جوکر»، آنچه بیشتر از همه توجه مخاطبان را جلب کرد، نحوه اجرای بانوان در چالش‌های کمدی بود. برخلاف تصور اولیه، بسیاری از بینندگان متوجه شدند که اجرای طنز بانوان در این برنامه، نه تنها از کنش‌های آقایان بهتر است، بلکه دیدنی‌تر و حرفه‌ای‌تر نیز به نظر می‌رسد. بانوان شرکت‌کننده به خوبی توانستند با شرایط و محدودیت‌های موجود هماهنگ شوند و از آن‌ها به عنوان نقطه قوت استفاده کنند. لازم به ذکر است که طبعا این شش قسمت هم از برخی لودگی‌ها خالی نبود، اما به لحاظ جنس شوخی‌ها و به ویژه پرهیز مطلق بانوان از تلاش برای ایجاد کمدی مبتنی بر عبارات دوپهلو که دلالت‌های اروتیک دارند، با استقبال مخاطبان مواجه شد.

این اجراهای کمدی که به دور از لودگی و شوخی‌های ناپسند بود، به شدت به مذاق خانواده‌های ایرانی خوش آمد و همین امر باعث شد بخش بانوان از فصل دوم جوکر، به عنوان یکی از بهترین و متفاوت‌ترین قسمت‌های این برنامه شناخته شود. مشخصا تبحر سوسن پرور و ژاله صامتی در اجرای کمدی ساختارمند و متفاوت، به نقطه قوت «جوکر بانوان» تبدیل شد. علاوه بر این، ژاله صامتی با حضور و رفتار اخلاق مدارانه‌اش در این شش قسمت، ارزش‌های خود را به رخ کشید و نشان داد که زن کمدین در ایران می‌تواند جایگاهی شاخص داشته باشد.

تبدیل محدودیت به فرصت

از مهم‌ترین نکات درخورتوجه در بخش دوم از فصل دوم «جوکر»، انطباق بانوان شرکت‌کننده با مختصات عرفی، فرهنگی و شرعی حضور در چنین مسابقه‌ای بود. برخلاف پیش بینی‌ها، بانوان توانستند با حفظ احترام و وقار در طول مسابقه، فضایی سالم و درعین حال جذاب را برای بینندگان فراهم کنند. اجرای کمدی این بانوان به دور از شوخی‌های سطحی و تکراری بود و همین امر باعث شد طیف وسیع‌تری از مخاطبان به تماشای این قسمت‌ها بنشینند. «جوکر» بانوان نشان داد که می‌تواند نه تنها یک برنامه سرگرم‌کننده باشد، بلکه می‌تواند به الگویی برای دیگر برنامه‌ها تبدیل شود. این موضوع، کار را برای شرکت‌کنندگان مرد که در ادامه در این برنامه حضور خواهند یافت، سخت‌تر می‌کند؛ زیرا توقع مخاطبان از این رئالیتی شو به شدت زیاد شده است.

تکرار و افت ریتم

هر برنامه‌ای ضعف‌هایی هم دارد و «جوکر» هم از این قاعده مستثنا نیست. یکی از ایرادهایی که به این بخش از فصل دوم «جوکر» وارد است، حضور چندباره چهره‌هایی مانند عین ا... دریایی، سیروس میمنت و غلامرضا نیکخواه به عنوان جوکر است. این بازیگران که در قسمت‌های نسبتا پرتعدادی از «جوکر» حضور داشتند، به نوعی از مسیر اصلی مسابقه خارج شده‌اند و به ورطه تکرار شوخی‌های خود افتاده‌اند. شیوه تدوین برنامه نیز همچنان از ضعف‌های آن است. مصاحبه‌هایی که بین بخش‌های مختلف «جوکر» پخش می‌شوند، به ریتم این برنامه آسیبی جدی وارد کرده‌اند و به جای اینکه به غنای محتوایی برنامه بیفزایند، بیشترین کارکردشان پر کردن زمان است. مصاحبه‌ها دستاوردی برای مخاطب ندارند و عملا وقفه‌هایی در جریان طبیعی و پرجنب‌وجوش «جوکر» هستند.

ایستگاه هنر

سریالی که بازیگران و کارگردانش شهید شدند

تعدادی از اعضای سریال «مشت آزادگان» در طول جنگ اخیر که بر نوار غزه تحمیل شده است، به شهادت رسیده‌اند. به گزارش مهر، سریال فلسطینی «مشت آزادگان» (قبضه الأحرار) هم‌زمان با سالگرد عملیات «طوفان الاقصی» از شبکه‌های آی فیلم عربی، دری و انگلیسی در حال پخش است. تعدادی از اعضای این سریال در طول جنگی که از اکتبر گذشته توسط اشغالگران بر نوار غزه تحمیل شده است، به شهادت رسیده‌اند. آخرین آن‌ها هنرمند فلسطینی رشاد ابو سخیله بود که نقش «امیر» را در سریال ایفا می‌کرد. پیش از او، هنرمند و مجری فلسطینی علاء قدوحه و تعدادی از اعضای خانواده‌اش و همچنین محمد خلیفه کارگردان سریال، مصطفی ثریا عکاس و علی نسمان بازیگر، توسط نیروهای اشغالگر به شهادت رسیدند. سریال فلسطینی «مشت آزادگان» (قبضه الأحرار) به کارگردانی محمد خلیفه در سال ۲۰۲۲ در غزه ساخته شده است و اکنون به عنوان پیش‌بینی نزدیک به واقعیت از عملیات «طوفان الاقصی» شناخته می‌شود. سریال «مشت آزادگان» درباره عملیاتی است که توسط نیروهای مقاومت فلسطین پشت خطوط دشمن صهیونیستی در منطقه‌ای موسوم به «سرزمین ۴۸» انجام می‌شود و در نهایت به تسخیر یکی از پایگاه‌های نظامی مهم ارتش این رژیم توسط رزمندگان مقاومت می‌انجامد.

چارسوق هنر

هشت پا» از ۱۸ مهر روی آنتن شبکه یک می‌رود

با نزدیک شدن به قسمت‌های پایانی سریال «طوبی»، سریال «هشت پا» جایگزین آن خواهد شد. بر اساس خبری که سیمافیلم در اختیار شهرآرا گذاشته است، سریال «هشت پا» به کارگردانی احمد معظمی، تهیه کنندگی محمد رضا شفیعی و نویسندگی علی طالب آبادی از چهارشنبه ۱۸ مهر ماه هرشب ساعت ۲۲:۱۵ روی آنتن شبکه یک تلویزیون می‌رود و جایگزین سریال «طوبی» خواهد شد. این سریال جاسوسی- پلیسی، محصول جدید سیما فیلم با مشارکت معاونت فرهنگی اجتماعی فراجا (ناجی هنر) است که به مناسبت هفته نیروی انتظامی در بیست قسمت روی آنتن خواهد رفت. سعید چنگیزیان، نادر سلیمانی، ایوب آقاخانی، محمد صادقی، احمد نجفی، سپند امیرسلیمانی، علیرضا جلالی تبار، ایرج نوذری، محسن بهرامی، حمید ابراهیمی، علیرضا مهران، محمد فیلی، علی اوسیوند، افسانه چهره‌آزاد، مینا وحید، رؤیا جاوید نیا، سودابه بیضایی، کمند امیرسلیمانی، هلیا امامی و... بازیگران اصلی سریال «هشت پا» هستند.

اختتامیه جشن مهر سینمای ایران برگزار می‌شود

سومین «جشن مهر سینمای ایران» در روزهای آینده، در سراسر کشور به کار خود پایان می‌دهد. به گزارش مهر؛ آیین اختتامیه این رویداد روز شنبه ۲۱ مهرماه و از ساعت ۱۸:۳۰ در موزه سینمای ایران برگزار می‌شود. جشن مهر سینمای ایران هم‌زمان با روز ملی سینما از ۲۱ شهریور آغاز به کار کرد و پیش از این قرار بود آیین اختتامیه آن روز ۱۱ مهرماه برگزار شود که به دلیل شهادت سید حسن نصرا... به تعویق افتاد. سومین دوره جشن مهر سینمای ایران امسال در ۳۱ استان کشور برگزار شد. در آیین پایانی سومین «جشن مهر سینمای ایران» علاوه بر تجلیل از یک بازیگر مطرح سینما از بیش از سی سینماگر از جمله سینماداران، کارگردان، آموزشگاه دار، تهیه‌کننده و... تجلیل خواهد شد.

اکران «زودپز» رامبد جوان از امروز

فیلم سینمایی «زودپز» به کارگردانی رامبد جوان از امروز سه شنبه هفدهم مهر در سینماهای سراسر کشور اکران خواهد شد. پیش‌فروش بلیت‌های این فیلم کمدی از مدتی قبل آغاز شده است. محسن تنابنده، نوید محمدزاده، محمود جعفری، گلاره عباسی، روزبه حصاری، شیرین اسماعیلی، ساقی حاجی‌پور، میسا مولوی، سینا مسعودی و... در این فیلم به ایفای نقش پرداخته‌اند.

سری جدید «شام ایرانی» مجوز انتشار گرفت

با صدور مجوز سری جدید «شام ایرانی» به کارگردانی سعید ابوطالب، به زودی مخاطبان شاهد پخش این رئالیتی شو با حال و هوای مافیایی خواهند بود. تاکنون حضور پژمان بازغی، امیرعلی نبویان، مجتبی شفیعی، سپند امیرسلیمانی، حسین رفیعی، امیر کربلایی‌زاده، عبدا... روا، الیکا عبدالرزاقی، مونا کرمی و حدیث میرامینی در فصول جدید قطعی شده است.